

Cauza C-410/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

2 septembrie 2020

Instanța de trimitere:

Audiencia Provincial de A Coruña (Spania)

Data deciziei de trimitere:

28 iulie 2020

Apelantă:

Banco Santander, SA

Intimați:

J.A.C.

M.C.P.R.

Obiectul procedurii principale

Apel declarat de Banco Santander S. A. (instituție care a fuzionat prin absorbție cu Banco Popular Español, S. A.), prin care se ridică problema continuării sau viabilității acțiunii în anulare întemeiate pe un viciu de consimțământ, care vizează achiziționarea de acțiuni emise și oferite publicului de o instituție financiară (în speță, Banco Popular Español, S.A.) cu ocazia unei majorări de capital, atunci când investitorul exercită acțiunea după finalizarea procedurii de rezoluție a instituției emitente în cazul căreia s-au anulat toate acțiunile în care era divizat capitalul social anterior rezoluției.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Îndoiala instanței de trimitere se referă la compatibilitatea procedurii de anulare prevăzute la articolul 1300 din Codul civil spaniol, care constituie un remediu judiciar pentru obținerea banilor investiți în acțiuni emise de o instituție financiară cu ocazia unei oferte publice de subscriere, cu principiile aplicabile în domeniul

rezoluției unei instituții financiare, prevăzute de Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014, în special cu principiul conform căruia acționarii trebuie să își asume pierderile.

Întrebările preliminare

1. În cazul în care, într-o procedură de rezoluție a unei instituții financiare, s-au anulat toate acțiunile în care era divizat capitalul social, articolul 34 alineatul (1) litera (a), articolul 53 alineatele (1) și (3) și articolul 60 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 trebuie interpretate în sensul că se opun posibilității ca cei care au achiziționat acțiuni cu câteva luni înainte de inițierea procedurii de rezoluție, cu ocazia unei majorări de capital prin ofertă publică de subscriere, să introducă cereri de despăgubire sau cereri cu efect echivalent împotriva instituției emitente sau împotriva instituției rezultate dintr-o fuziune prin absorbție ulterioară?
2. În același caz la care se referă întrebarea anterioară, articolul 34 alineatul (1) litera (a), articolul 53 alineatul (3) și articolul 60 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 se opun posibilității de obligare pe cale judiciară a instituției emitente sau a instituției care îi succede cu titlu universal să restituie contravaloarea acțiunilor subscrise, precum și să plătească dobânzi ca urmare a declarării nulității, cu efect retroactiv (*ex tunc*), a contractului de subscriere de acțiuni, prin acțiuni introduse ulterior rezoluției instituției?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Articolul 267 TFUE

Articolul 34 alineatul (1) litera (a), articolul 53 alineatele (1) și (3), articolul 60 alineatul (2) literele (b) și (e) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE

Regulamentul (UE) nr. 806/2014: articolele 18, 22 și 24

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 19 decembrie 2013, cauza C-174/12 (EU:C:2013:856), punctele 44 și 68

Dispozițiile de drept național invocate

Legea nr. 11/2015 din 18 iunie 2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiție

Decretul regal legislativ nr. 4/2015 din 23 octombrie 2015 de aprobare a Textului codificat al Legii privind piața valorilor mobiliare

Codul civil: articolele 1300, 1301, 1303, 1307, 1309 și 1314

Decizia adoptată de Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria [Fondul de restructurare bancară ordonată (FROB)] din 7 iunie 2017 (publicată în Boletín Oficial del Estado din 30 iunie 2017): al treilea motiv de drept și dispozitivul

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 În luna iunie 2016, Banco Popular Español, S.A. a realizat o majorare de capital prin ofertă publică de subscriere.
- 2 Soții reclamânți, în calitate de clienți minoritari, au investit 6 890 de euro în subscrierea a 5 512 de acțiuni emise.
- 3 În ultimul trimestru al anului 2016, Banco Popular Español, S.A. a efectuat ajustări importante ale valorii activelor sale, înregistrând pierderi în valoare de 3 485 de milioane de euro în exercițiul financiar respectiv.
- 4 La 3 aprilie 2017, Banco Popular Español, S.A. a comunicat Comisión Nacional del Mercado de Valores [Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare (CNMV)], drept împrejurare relevantă, faptul că existau anumite nereguli cu privire la conturile anuale aferente exercițiului financiar 2016, considerând totuși că acestea nu ar avea un impact semnificativ asupra conturilor respective și că, prin urmare, nu se justifica reîntocmirea acestora.
- 5 La 7 iunie 2017, s-a dispus rezoluția Banco Popular Español, S.A. Toate acțiunile în care era divizat capitalul social au fost anulate fără acordarea unei contraprestații.
- 6 În luna martie 2018, J.Á.C și M.C.P.R, care, ca urmare a rezoluției și a anulării acțiunilor, și-au pierdut investiția în totalitate, au formulat o acțiune împotriva Banco Popular Español, S.A. prin care au solicitat declararea nulității contractului de achiziție de acțiuni, în temeiul unei erori viciu de consimțământ care invalida contractul respectiv, ca urmare a faptului că aceștia și-au dat consimțământul pe baza unor informații privind situația contabilă și patrimonială a societății furnizate în mod inexact și incomplet în prospectul emisiunii de acțiuni sau, alternativ, în

temeiul dolului constând în falsificarea și omisiunea intenționate referitoare la informațiile relevante cu privire la situația patrimonială a societății. În acțiune, aceștia au solicitat obligarea instituției reclamante la plata sumei de 6 890 de euro, precum și a dobânzilor legale datorate de la data plății.

- 7 În întâmpinare, Banco Santander S.A. s-a opus susținând, printre alte motive, că procedura de rezoluție a Banco Popular a fost încuviințată și s-a desfășurat în conformitate cu instrumentele normative corespunzătoare care au ca obiect principal evitarea ca orice situație de dificultate a unei instituții financiare să aibă efecte asupra resurselor contribuabililor, impunând obligația ca acționarii și creditorii instituțiilor să fie cei care suportă pierderile. Principiul recapitalizării interne (bail-in) implică faptul că, în primul rând, acționarii și, mai apoi, titularii anumitor instrumente financiare trebuie să fie cei care suportă pierderile instituțiilor aflate în criză.
- 8 Prin hotărârea primei instanțe s-a admis acțiunea, s-a declarat nulitatea achiziționării acțiunilor în temeiul unui viciu de consimțământ și s-a dispus restituirea banilor investiți, precum și a dobânzilor legale.
- 9 Hotărârea primei instanțe a fost atacată cu apel de Banco Santander S.A.

Principalele argumente ale părților din procedura principală

- 10 Reclamantii în primă instanță, intimati în apel, au susținut în esență că acțiunea în anulare exercitată este independentă de rezoluția Banco Popular și de efectele sale. Aceștia au argumentat de asemenea că din jurisprudența CJUE – citând Hotărârea Curții din 19 decembrie 2013, C-174/12, Alfred Hirman/Immofinanz AG – rezultă posibilitatea de a anula contractul de subscriere de acțiuni în temeiul unei erori viciu de consimțământ, atunci când eroarea respectivă este esențială și a fost determinantă pentru exprimarea consimțământului.
- 11 Banco Santander, apelanta-pârâtă, susține în esență că întrebările adresate de instanța de trimitere au un răspuns direct în dreptul spaniol, mai concret, în Legea nr. 11/2015 din 18 iunie 2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiție, prin care s-a transpus în dreptul național Directiva 2014/59/UE a Parlamentului și a Consiliului din 15 mai 2014. Aceasta consideră că acțiunea, prin faptul că are drept scop acordarea unei despăgubiri, încearcă să evite efectele rezoluției, conform cărora pierderile trebuie să fie asumate de titularii instrumentelor de capital prin care s-a realizat recapitalizarea internă.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 12 Pentru soluționarea litigiului este necesar, în primul rând, să se clarifice dacă aceeași independență a reglementărilor Uniunii în materia răspunderii pentru conținutul prospectului și pentru situația de fapt relevantă în raport cu care se

încearcă garantarea intangibilității capitalului social, consacrată de Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (Camera a doua) din 19 decembrie 2013, poate fi de asemenea invocată pentru a menține aceleași acțiuni – sau altele de natură diferită, dar cu efect echivalent precum nulitatea pe motiv de eroare – în raport cu principiile și dispozițiile Directivei 2014/59/UE a Parlamentului și a Consiliului din 15 mai 2014, în special principiul conform căruia acționarii trebuie să își asume pierderile și normele care reglementează efectele concrete ale recapitalizării interne, cu anularea integrală a acțiunilor și a altor instrumente de capital.

- 13 A doua îndoială se referă în special la acțiunea în declararea nulității și, parțial, la semnificația și la domeniul de aplicare ale excepției privind „datoriile ajunse deja la scadență”, la care face referire articolul 60 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului și a Consiliului din 15 mai 2014. În opinia instanței de trimitere, este clar că o obligație de restituire a valorii acțiunilor care nici măcar nu a fost solicitată de acționar înainte de inițierea procedurii de rezoluție a băncii nu poate constitui o datorie ajunsă deja la scadență; totuși, în cazul în care acțiunea în declararea nulității ar fi admisibilă, efectul retroactiv al nulității ar situa creanța rambursabilă a reclamantilor într-un moment anterior rezoluției băncii emitente, astfel încât, în definitiv, investitorii din litigiul principal ar trebui tratați ca creditori ai băncii, iar nu ca acționari.

DOCUMENTUL